ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄφησέ με νὰ ζήσω, ἐξακολουθοῦσε ἡ Σιμώνη, γιὰ νὰ καταλάβω τί εἶνε ἡ ζωή, γιατὶ στὰ δεκαοχτώ μου αὐτὰ χρόνια δὲν ἐγνώρισα τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀτελπισία...

Ἡ φωνή της πνιγόταν μέσα στοὺς λυγμοὺς καὶ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της πλημμυροῦσαν ἀπὸ δάκρυα.

Σὲ μερικὲς τέτοιες στιγμές, ἄχ, πόσο θἄθελε νὰ νοιώση στὸ πρόσωπό της τὴ θερμὴ πνοὴ κάποιου ποὺ νὰ τὴν λατρεύῃ κι' ἀπάνω στὴν καρδιά της μιὰν ἄλλη καρδιά, ποὺ νὰ χτυπάη σὰν τὴ δική της!...

Ἕνα ἀπόγευμα ὡστόσο, μόλις ἡ Σιμώνη ἐτελείωσε τὸν καθημερινὸ μονόλογό της πρὸς τὴ γαλάζια θάλασσα, ἄκουσε πίσω της δυνατοὺς λυγμούς.

Γύρισε ἀμέσως τὸ κεφάλι της καὶ ἀνασηκώθηκε λίγο ἀπ' τὴ θέσι της.

Εἶδε τότε ἐκεῖ μπροστά της γονατισμένη τὴν Ἰνδὴ ὑπηρέτριά της, τὴν Δαΐ. Εἶχε τὰ χέρια της ἁπλωμένα σὲ μιὰ στάσι ἱκεσίας. Τὰ χείλη της ἦσαν ἀκουμπισμένα μ' εὐλάβεια ἀπάνω στὴν ἄκρη τοῦ φορέματός της.

— Δαΐ! φώναξε μὲ κατάπληξι ἡ Σιμώνη. Ἡ Ἰνδὴ σηκώθηκε ὁλόρθη καὶ κοκκίνισε.

— Δαΐ! Καλή μου Δαΐ! Γιατί κρύβεσαι ἔτσι; Τί σοῦ συμβαίνει;

Συγχρόνως ἡ Σιμώνη ἀγκάλιασε τὴν Ἰνδὴ καὶ μὲ δυὸ θερμὰ φιλιὰ σφούγγισε τὰ δάκρυα ποὺ κυλοῦσαν στὸ μελαχροινὸ πρόσωπό της.

— Νόμιζα πὼς ἤσουν κοιμισμένη, τῆς εἶπε ἡ Δαΐ μὲ ταραχή.

— Δὲν τὰ καταφέρνεις καλὰ στὶς δικαιολογίες σου, ἀπάντησε εὔθυμα ἡ Σιμώνη. Πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ κοιμοῦμαι, ἀφοῦ, καθὼς ἄκουσες, μιλοῦσα;...

— Μὰ κάποτε μιλᾶς καὶ στὰ ὄνειρά σου, ἀγαπημένο μου παιδί... ἀπάντησε ἡ Δαΐ.

— Στὰ ὄνειρά μου! ἐψιθύρισε ἡ Σιμώνη, ἐνῶ τὸ βλέμμα της γινόταν ἀφηρημένο καὶ ἡ ὄψι της ἔπαρνε μιὰ ἔκφρασι ὀνειροπόλο. Ἀλλὰ μήπως ὅλη ἡ ζωή μας δὲν εἶνε κι' αὐτὴ ἕνα ὄνειρο;

— Ναί, κόρη μου, τῆς ἀπάντησε ἡ Δαΐ μὲ τρυφερότητα. Γιὰ σένα μάλιστα ἡ ζωὴ εἶνε ἕνα ὄνειρο ὡραῖο, ποὺ θὰ φροντίσουμε νὰ παραμείνῃ ἀτελείωτο...

— Μὰ τότε γιατί κλαῖς; ρώτησε ἡ κόρη ἀναστενάζοντας. Ἐγὼ ποτέ μου ὥς τώρα δὲν σ' εἶδα νὰ κλαῖς μπροστά μου. Καὶ γιὰ νὰ μοῦ κρύβῃς τὰ δάκρυά σου, θὰ πῆ πὼς φοβοῦσαι μήπως μὲ στενοχωρήσης...

Ἡ Ἰνδὴ δὲν ἀπάντησε. Καὶ τί μποροῦσε ἄλλωστε νὰ ἀπαντήση ἡ ἀφοσιωμένη αὐτὴ γυναῖκα, ποὺ ἐπὶ ἕνα χρόνο τώρα προσπαθοῦσε νὰ κρύψη τὴ βαθειὰ θλίψη της, δείχνοντας πρόσωπο γελαστὸ καὶ μάτια χαρούμενα;

Ὤ, δὲν ἐγελιόταν ἡ Δαΐ, δὲν ἔτρεφε ἀπατηλὲς ἐλπίδες, ὅπως ὁ πρίγκηψ, σχετικὰ μὲ τὴν ὑγεία τῆς Σιμώνης. Ἤξερε καλά, ὕστερα ἀπὸ τόσων χρόνων ὑπηρεσία πλησίον τοῦ Ἰνδοῦ ἡγεμόνος, ὅτι ἡ μητέρα τῆς Σιμώνης, μὲ τὴν ἀγγελικὴ φυσιογνωμία, εἶχε πεθάνει ἀπὸ μαρασμό, ἀφοῦ πέρασε καὶ τὰ τρία στάδια τῆς φθίσεως.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔχασε τὰ δυὸ παιδιά της ἡ Δαΐ ὅλη ἡ στοργή της συγκεντρώθηκε στὴ Σιμώνη, στὴν ἄρωστη αὐτὴ παιδούλα, στὴν ὁποία προσέφερε ὅλες της τὶς φροντίδες.

Ἀλλὰ κι' ὁ ἄντρας τῆς Δαΐ δὲν ἀγαποῦσε τὴ Σιμώνη λιγώτερο. Ὁ πατέρας τῆς Σιμώνης τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωή. Εἶχε πολεμήσει κ' αὐτὸς γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς πατρίδος του καὶ εἶχε αἰχμαλωτισθῆ σὲ κάποια μάχη ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του. Ἐνῶ ὅμως ἐπρόκειτο νὰ ντουφεκιστῆ, λίγες στιγμὲς πρὶν ἀπ' τὴν ἐκτέλεσι, εἶχε σωθῆ χάρις στὴν ἐπέμβασι τοῦ ντ' Ἰλοά.

Ἡ Σιμώνη καταλάβαινε πόσο τὴν ἀγαποῦσαν τὰ δυὸ ἐκεῖνα πλάσματα καὶ προσπαθοῦσε νὰ τοὺς δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της ὅπως μποροῦσε καλύτερα.

Ὁ μεγάλος καϋμὸς τῶν δύο ἀφοσιωμένων ὑπηρετῶν ἦταν ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ μεταγγίσουν τὸ αἷμα των στὶς φλέβες της καὶ νὰ θερμάνουν μὲ τὴ στοργή των τὰ λεπτοκαμωμένα χέρια της, ποὺ παγῶναν ἀπὸ τὸ ρίγος τοῦ πυρετοῦ.

Ἡ Σιμώνη κύτταξε κάμποσο τὴν Δαΐ κι' ἔπειτα ἄφησε νὰ ξεσπάση ὅλη ἡ θέρμη τοῦ αἰσθήματός της στὰ ἀκόλουθα λόγια:

— Ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὸ φανερώσης ἐσύ, θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ γιατί ἔκλαιγες, ἀγαπημένη μου Δαΐ. Κλαῖς, γιατὶ ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἦρθα στὴ Γαλλία σ' ἔχω ξεχάσει κάτως καὶ δὲν σοῦ δίνω ὅση σημασία θὰ ἔπρεπε. Αὐτὸ δὲ συλλογίζεσαι, Δαΐ; Ἔλα, πές μου τὴν ἀλήθεια...

Ἡ Σιμώνη ἐγνώριζε ὅτι λέγοντας αὐτὰ ἐψευδόταν. Τὸ ἔκανε ὅμως γιὰ νὰ μὴν πικράνη περισσότερο τὴ φτωχὴ Δαΐ, δείχνοντάς της ὅτι ἐμάντευε τὴν πραγματικὴ αἰτία τῆς στενοχωρίας της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Δαΐ προτίμησε νὰ κουνήση ἐπιδοκιμαστικὰ τὸ κεφάλι, μὴ θέλοντας νὰ βγάλη τὴ δυστυχισμένη κόρη ἀπ' τὴν ἀπάτη, στὴν ὁποία βρισκόταν.

ΗΜΕΡΕΣ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ

Κατὰ τὸν Ἰούνιο ὁ στόλος τῆς Μεσογείου ἐγκατέλειψε τὸν κόλπο τοῦ Ζουὰν καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴ Βιλαφράγκα.

Μιὰ μέρα ἡ Σιμώνη, καθὼς ἔκανε ἕναν περίπατο μὲ τὴ θαλαμηγό, εἶδε μ' ἔκπληξί της ἐννιὰ θωρηκτὰ στὸν ὅρμο κι' ἄφησε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

Ἡ περίστασι αὐτὴ ἦταν πολὺ κατάλληλη γιὰ τὸν ἀραβωνιαστικό της τὸν Κερβάλ, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ βρῇ κάποια ποικιλία στὴ μονοτονία τῆς ἐπαύλεως. Ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν τὸ γεγονός, ὁ Κάρολος χάρηκε πολύ. Ἐδήλωσε ὅτι θὰ πήγαινε νὰ βρῇ κάποιον ἀπ' τοὺς παληοὺς συναδέλφους του καὶ θὰ τοῦ ζητοῦσε τὴν ἄδεια νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ θωρηκτά.

Ἡ πρότασι τοῦ Κερβάλ ἐχαροποίησε ὑπερβολικὰ τὴ Σιμώνη, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ χτυπᾶ κιόλας τὰ χέρια της ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

Χωρὶς νὰ χάση λοιπὸν καιρὸ ὁ Κάρολος διευθύνθηκε μὲ τὴ θαλαμηγό του πρὸς τὸ κοντινὸ λιμάνι. Μόλις ἀποβιβάστηκε, τράβηξε γιὰ κάποιο ξενοδοχεῖο, ποὺ φημιζόταν ὡς τὸ καλύτερο τῆς μικρῆς ἐκείνης πόλεως, βέβαιος ὅτι θἄβρισκε ἐκεῖ κανένα γνώριμό του.

Καὶ τῷ ὄντι ἡ τύχη τὸν εὐνόησε, γιατὶ ἀπ' τοὺς δώδεκα ἀξιωματικοὺς ποὺ συνάντησε νὰ γευματίζουν στὸ ἴδιο τραπέζι, οἱ πέντε ἦσαν φίλοι του.

Ἐκεῖνοι θέλησαν νὰ τὸν κρατήσουν ἀρκετὰ μαζύ τους, ἀλλὰ ὁ Κερβὰλ τοὺς ἐπροφασίστηκε ὅτι βιαζόταν κι' ἔφυγε, ἀφοῦ τοὺς εἶπε ὅτι θἀρχόταν νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ οἰκογενειακῶς τὴν προσεχῆ Δευτέρα ἀπὸ τὴ μιὰ ὥς τὶς ἕξη τὸ ἀπόγευμα.

Ἡ εἴδησι τῆς ἐπικειμένης ἐπισκέψεως στὸ στόλο ἐπροξένησε μεγάλη εὐχαρίστησι σ' ὅλους στὴν ἔπαυλι καὶ πολὺ περισσότερο στὴ Σιμώνη, ἡ ὁποία ἔχασε μὲ μιᾶς τὴ μελαγχολία της κι' ἔγινε πάρα πολὺ εὔθυμη. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν εὐχαρίστησε περισσότερο, ἦταν ὅτι τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ στόλος θὰ ἔκανε ἕναν ψευτοβομβαρδισμὸ κατὰ τῆς παραλίας, λαμπρὸ καὶ ἀξιοπερίεργο θέαμα.

Εὐτυχῶς, ὁ καιρὸς ἐντωμεταξὺ διατηρήθηκε καλὸς καὶ ὁ οὐρανὸς παρέμεινε ξάστερος. Καὶ μόλις τὸ ρολόϊ τῆς πόλεως χτύπησε μιὰ μετὰ τὸ μεσημέρι, ἡ θαλαμηγὸς ἐξανοίχτηκε μ' ἀπλωμένα τὰ πανιά, ὁδηγουμένη ἀπὸ τὸν Κερβὰλ καὶ τὸν βοηθό του τὸν Ἰωσήφ.

Μέσα στὸ μικρὸ καρρὲ τῆς θαλαμηγοῦ, ποὺ μόλις ἐπαρκοῦσε νὰ τοὺς χωρέση, καθόνταν ὁ πρίγκηψ, ἡ Σιμώνη, ἡ Ζερμαὶν καὶ ἡ κυρία ντὲ Μεάλ.

Πίσω ἀπὸ τὴ θαλαμηγό, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς δεσποινίδος ντ' Ἰλοά, ἀκολουθοῦσε μιὰ βάρκα, μέσα στὴν ὁποία βρισκόνταν ἡ Δαΐ κι' ὁ σύζυγός της. Οἱ δυὸ Ἰνδοὶ φαινόνταν γοητευμένοι καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ κρύψουν τὴ χαρά τους γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τοὺς ἔγινόταν καὶ γιὰ τὸ θέαμα ποὺ θὰ ἀπελάμβαναν...

Ὁ Κερβὰλ ὁδηγοῦσε τὴ θαλαμηγὸ μὲ τόση ἐπιδεξιότητα, ποὺ προκαλοῦσε τὸ θαυμασμό. Ἡ Σιμώνη τὸν κύτταζε βυθισμένη σὲ ρέμβη. Ἦταν τόσο ὡραῖος τὴ στιγμὴ αὐτή!...

Ἡ Ζερμαὶν γύριζε κάθε τόσο τὰ μάτια της ἐπάνω του καὶ κρυφαναστέναζε.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Κάρολος τὴν ἐκάλεσε κοντά του καὶ τὴν ἄφησε νὰ ὁδηγήση μόνη της τὸ πλοῖο, κρατῶντας τὸ τιμόνι μὲ τὰ λευκά, τρυφερά της χέρια...

Ἦταν ὑπέροχη τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ Ζερμαίν, καθὼς τῆς ἀνέμιζε ὁ ἀέρας τὰ μαλλιά! Ἡ Σιμώνη τὴν κύτταζε πλάϊ στὸ μνηστῆρα της, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται καμμιὰ ζήλεια...

(Ἀκολουθεῖ)